

Dipl. inž. Anton Deankovič (1923–2013)

Rodil se je leta 1923 v dalmatinskem Kaštel Stafi-liču. Po medvojni udeležbi v partizanih je leta 1951 diplomiral na gozdarski fakulteti v Zagrebu in takoj so ga napotili v Bohinjsko Bistrico na tamkajšnjo gozdno upravo. Nadomestil je smrtno ponesrečeno pomočnico upravitelja, mlado gozdarsko inženirko Tosko Ravnik.

Študioso in skromen je po desetih letih napredoval do referenta za gojenje gozdov na GG Bled. Kmalu se je usodno zapletel z vodilno strukturo GG-ja zaradi izjave, da je gozdarska stroka pripomogla h katastrofalnemu snegolomu v zimi 1961/62. V tistem času je bila to nevarna izjava. Tajna policija je samo iskala take primere in takoj predlagala kazenski postopek. Proti Deankoviču se je na GG-ju sprožil pravi vihar. Verjetno se je zato kmalu prijavil na razpis za gozdarskega strokovnjaka v FAO. Dobil je službo v Alžiru, kjer je delal osem let. Nato se je vrnil v Bohinj na mesto vodje priprave dela v enoti Notranji Bohinj. Po dvanajstih letih se je leta 1983 upokojil. Vrnil se je v svoj rodni kraj. Na domačem zapuščenem pašniku je sadil sadno drevje ter proučeval metode pogozdovanja dalmatinskega krasa. V Bohinj se je redno vračal in obiskoval stare prijatelje do zadnjih dni leta 2013, ko se je poslovil za vedno.

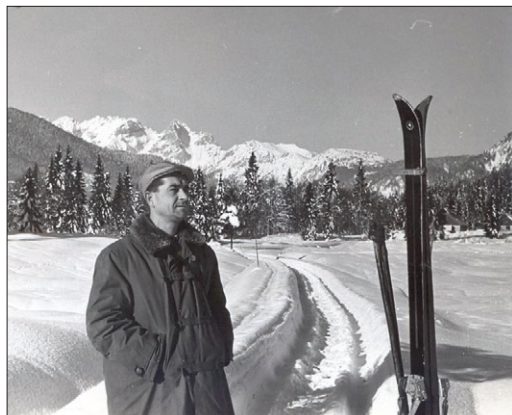
V času službovanja je bil strokovno zelo delaven. Na Komni je organiziral poskusno obnovo v prvi svetovni vojni uničenega macesnovega gozda, pripravil je elaborat za obnovo zapuščenega pašnika Velika trata na Jelovici na razpis Jugoslovanskega svetodavnega centra. Ni pozabil na škodo zaradi snegolomov, saj je bil prepričan, da je vzrok v premalo

intenzivnem redčenju mladih smrekovih sestojev. O tej temi je pripravil seminar za gozdarje v Soteski.

O njegovem študijskem delu v Bohinju ostaja zapisana sled v arhivskem gradivu GG Bled. To sta Elaborat za intenzivni nasad Velika trata na Rovtarici in študija Snegolomi in vetrolomi v gozdovih Julijskih Alp. Druga študija predstavlja teoretske osnove za redčenje v mladih enodobnih smrekovih gozdovih na Pokljuki in Jelovici. Posledica velikopovršinskega gospodarjenja v preteklosti je tudi slabša stojnost sestojev. Deankovič je predlagal ukrepe, s katerimi bi omejil škodo zaradi snega in vetra. V njegovem času so bili to državni gozdovi, zdaj so v lasti ljubljanske nadškofije. Raziskavo je začel z energijsko slojevitostjo smrekove krošnje. Matematični model vpadnih sončnih žarkov in posledica sence sta podlagi za nadaljnje ugotavljanje vzrokov za pregoste sestoje, ki jih je podiral sneg, oziroma preredke, ki so bili žrtve orkanskih vetrov. Iskal je optimalne višine krošenj in optimalno število dreves na enoto površine. Z diagrami in fotografijami je utemeljeval svoja stališča. Zadnji izvod študije z dopolnili iz leta 2006 je v Bohinju. To je bilo gotovo njegovo najpomembnejše strokovno delo.

Prispevek sem napisal na pobudo kolega Budkoviča kot spomin na začetek moje službene poti, na katero je zelo pozitivno vplival Tonči Deankovič. Lahko bi zatrdil, da je bil v tistem času moj edini strokovni mentor.

Ivan Veber

Slika 1: Deankovič na Mežakli, 17.1.1961 (foto: arhiv)

Slika 2: Velika trata, maj 1963, Deankovič in revirni gozdar Šmid (foto: arhiv)